Espanya ordena i Brussel.les obeeix, clar!

Opinió | 23-11-2012 | 08:29

Miro i remiro informacions i cròniques, i trobo francament curiós el cas dels independentistes escocesos i d'Escòcia. A nosaltres, pel fet de voler arribar a la mateixa autodeterminació que ells, els espanyols ens acusen de tot i més, i de mirar la pela i voler la independència per qüestions crematístiques: els escocesos, en canvi, són molt més pobres que els anglesos, i igualment la volen la independència, com la volem molts catalans que no tenim cap mena de patrimoni ni altra riquesa que la nostra il?lusió de ser i de fer, i la nostra empenta per oferir al país.

Jo, per exemple, sóc immensament més pobre que en Lara Bosch, o que els membres del Círculo Ecuestre, i també la vull la independència, perquè, en tot cas, si es produeix, sempre seré més ric que ara, i el meu IRPF servirà per qüestions més honorables que per pagar carreteres o vies als deserts espanyols, o subvencionar personatges de territoris subsidiats, que, no ens enganyem, no volen pencar, ni els interessa pensar què és el millor per a la majoria dels seus conciutadans. I això de la solidaritat només ho treuen quan el que es mou, va d'algun altre lloc cap al seu, i és producte del sacrifici aliè. Ho reclamen quan el benefici va cap a ells: quan és a l'inrevés no el citen mai aquest mot de la solidaritat.

Els britànics ja han assegurat que si guanya el sí, Escòcia no deixarà de formar part de la UE, i que ells no faran cap pas en sentit de impedir o vetar l'adscripció escocesa al club europeu. Per què, doncs, Brussel?les no hauria de qüestionar una Escòcia immensament més pobre que una Catalunya aportadora neta des de fa anys? Potser en els somnis dels unionistes, d'aquest país anomenat Catalunya, i del del costat dit Espanya, les seves raons, lluny de ser objectives, son molt evidents. I tal com ha dit algun company en un article relacionat: ?Els escocesos parlen anglès, venen whisky i tenen Sean Connery entre ells?. El catalans (que només podem oferir Joel Joan i Sergi López, entre molts altres) som una colla d?il.luminats que fem patir sense aturador Felix d?Azua, Boadella, Jiménez Losantos i tota la resta d'intel?lectuals d'alta volada que han hagut de fugir de Catalunya, per mor del pervers nacionalisme català, que els ha apartat i vexat, i que, a més, ha ofès l?honor del seu vell Imperi. Segurament aquests son arguments que en ple segle XXI cap membre, destacat o no, de la comunitat internacional no es veurà amb cor de rebatre. I per això Catalunya es veurà expulsada de la UE, encara que caldria analitzar amb quins criteris ens aniran expulsant un a un a tots els catalans que ara en formem part, independentistes i no independentistes.

Ja ho veieu, doncs, catalans. Potser no val la pena lluitar contra vents i tempestes, ja que sembla ser que tot està sentenciat. El dia #25N ens queda votar la seguretat que ens dóna el PP de romandre espanyols (i pagar proporcionalment els més de 900.000.000.000 d'euros que deu l'Estat espanyol); el federalisme providencial del PSOE de Navarro, que ens ho arreglarà tot; o la coherència bilingüe i social d'en Rivera i en Cañas, lluitadors incansables contra el nacionalisme...català. Al govern dels espanyols segur que els costarà milions d'euros; judicis; problemes; hores de feina, i un desgavell diplomàtic sense precedents. Però aquesta Espanya forta, poderosa i influent d'avui, que passa per un dels millors moments de la seva història i de la seva economia, no tremolarà ni un bri davant una "comunidad autónoma que quiere tapar la mala gestión de sus gobernantes con estas veleidades de la independencia y convocando elecciones", i, enfortida com està, esborrarà de facto de la capa de la terra els proscrits catalans, que la volen fer trontollar i trencar-la ?com a nació trimilenària?.

Però, com que molt em temo que això no serà exactament tal com explico en el final d'aquest anterior paràgraf, i, per tant, que no podran impedir a cop de baioneta, ni pistola en mà, ni amb tancs (que no tenen), ni amb bombardejos que no són capaços de fer perquè no disposen d'armament suficient, que Catalunya esdevingui estat propi, amb tota mena de vetos, potser així ens facilitaran que el nostre país es converteixi en un paradís fiscal i empresarial, ja que, alliberat de les obligacions de la UE (i, el més important, de les d'Espanya), podrà rebaixar la pressió fiscal i acordar i implementar tot tipus de condicions favorables per a si mateix i per als seus compradors. I potser arran d'això, els altres països i nacions percebran en Catalunya una oportunitat i una plataforma fenomenal per fer-se amb el mercat europeu.

D'altra manera, i si ho mirem des del vessant de la UE, si perden Catalunya, aquesta seva política d?ampliacions quedarà malmesa com a projecte, i a banda d'això, perdran set milions i mig de contribuents i de consumidors nets. Però, és clar, per a una nació de tres mil anys d'antiguitat i que va ser capaç de conquerir (i de perdre!) les Amèriques, quina mena de minúcies són aquestes? Per a Espanya, això, tot plegat no és res; perquè és una nació forta i potent, i rica, molt rica... I si Espanya ho exigeix, Brussel?les acceptarà les condicions espanyoles a la primera de canvi, o què us havíeu pensat?

Doncs, arribats aquí, si per aquesta gran influència espanyola, i tal com ens amenacen, no podem fer ús de l'euro (que paradoxalment fan servir estats com Andorra, Mònaco, Liechtenstein, etc.) haurem de tenir moneda pròpia, ja sigui la pesseta o una altra unitat que haurem d'incorporar a les nostres vides. Per la qual cosa, i comparativament amb l'euro, la moneda catalana serà més feble, naturalment. I per la mateixa raó, clar, totes les nostres exportacions als països de l'euro seran més competitives. I com que una moneda feble ens permetrà en unes condicions molt avantatjoses l'exportació a altres països d'altres continents (que també existeixen a més d'Europa, cosa que sembla que de vegades alguns obliden: el món és molt, molt gran), a l'hora dels beneficis encara ens en veurem clarament afavorits. I si, com fins ara i des de fa sis dècades, a Catalunya seguim fabricant cotxes (ja fora de la multinacional Audi-Volkswagen), doncs els nostres automòbils -d'igual qualitat tecnològica, perquè això ja ho tenim- seran molt més accessibles per a les persones de fora de la UE. De tota manera, si ens trobem amb "grans problemes per exportar", haurem de augmentar la demanda interna, com han fet els països llatinoamericans. I per tal que això passi, (i ja lliures de l'espoli espanyol) podrem apujar els salaris a tothom, per tal que els ciutadans catalans tinguin més poder adquisitiu i puguin gastar més i comprar de tot. I com aquesta, moltes altres coses que ens faran respirar on ara ens ofeguem.

A veure si al final sortir de la UE, ben lluny de ser dolent, serà un nou paradigma amb grans expectatives de futur. Mai no se sap què pot passar, però vaja, no tingueu cap por compatricis; cap

ni una, perquè sigui com sigui, ens en sortirem, i molt millor que ara. No us en càpiga cap dubte.

Fuente: GN
Autor: Santi Capellera i Rabassó